

Спринтер

Микола Білокопитов

Очевидцем нижчеописаної пригоди був Анатолій Петрович Покатаєв.

Жили-були двоє друзів — Петро й Павло. Їх жартома називали "Петропавлівський дует" бо, по-перше, на роботу і з роботи вони завжди ходили разом, а, по-друге, в обох були гарні голоси й друзі дійсно непогано співали дуетом. Але зараз мова не про це.

Петро й Павло працювали на Запорізькому моторобудівному заводі (так він називався в 60-х роках минулого століття, нині це ВАТ "Мотор-Січ"). Мешкали друзі в сусідніх будинках недалеко від підприємства, тому на роботу завжди добиралися пішки.

Узимку трапилася з Петром біда: ожеледицю посковзнувся і впав. Та так невдало підвернулася нога, що він кілька місяців кульгав і з ціпком ходив. Тому для друзів традиційне добирання на роботу пішки тимчасово було ними ж скасоване. Петро змушений був одну зупинку їхати трамваєм, а з солідарності разом з ним їздив і Павло. Благо, тоді проїзд цим видом транспорту коштував усього три копійки.

І ось одного разу до трамвайної зупинки, де нерозлучний дует чекав на прихід трамваю, підійшов гурт їхніх заводчан. І один із них, звали його Василем, певно, не вельми обтяжений вишуканим вихованням, підчепив словом друзів:

— Хлопці, вам не соромно всього одну зупинку трамваєм їхати? Тут по-пластунськи за пару хвилин можна до прохідної доповзти.

Павло найжачився і вже хотів було поставити нахабу на місце, але Петро зупинив його жестом і звернувся до того "розумника":

— А давай укладемо парі. Зараз прийде трамвай. Ви всі ним поїдете, а я піду пішки. І прийду до прохідної першим за вас. Якщо програю, з мене – карбованець.

— Та! — недовірливо махнув рукою Василь, тобі тільки з черепахою змагатися. Спринтер знайшовся!

— Зізнайся, що боїшся програти, — настоював Петро.

— Це я боюсь? - завівся той. — Ставлю сто карбованців проти твого одного!

— А в тебе є такі гроші? — поцікавився хтось із заводчан.

Василь демонстративно витяг з гаманця найбільшу в колишньому Радянському Союзі купюру й гордо продемонстрував присутнім. Це справило враження.

Павло занервував і порадив другові не ув'язуватися в цю гру. Але Петро спокійно зауважив.

— Я згоден. По руках?

Парі було укладено. Підійшов трамвай. Як і було домовлено, всі, крім Петра, зайшли до вагону. І як тільки зачинилися двері, Петро з ціпочком вийшов на колію й пішов собі, накульгуючи, поперед трамваєм в бік прохідної.

Жіночка-водій почала сигналити дзвінком, але дивний пішохід не звертав на це ніякої уваги. Довелося трамваю повзти за цим диваком аж до зупинки "Центральна прохідна".

Опустимо деякі деталі, лише зауважимо, що не дуже вихований Василь в цій ситуації повів себе достойно. Визнавши, що він таки програв парі, підійшов до Петра й, віддаючи йому гроші, сказав: "А голова в тебе працює краще за ноги..."